

## ВІВТОРОК

Мій останній запис перервався на напруженому моменті, еге ж? Я поді лише ї сказав: «О, мій Нотче!  
Я чую шум у коробці для мобіль!!! Що робити?!»  
І потім все.

Бум!!!  
Кінець. Фінал.  
Ну, вибачте...

Знаєте, у мене була поважна причина. Почувши шум, я кинув і щоденник, і ручку... Та я надто поспішаю.  
Давайте-но спочатку покажу вам план мого будинку.



Я його намалював, щоб ви краще зрозуміли, що сталося.

Я ходяча доброта, правда?

А тепер погляньмо ближче, **вжжжжжж!**



Так от, учора ввечері я сидів на ліжку – і раптом почув шум із коробки. Звук був не дуже сильним, лише тонюсіньке «ПЛЯМК».

Спочатку мені хотілося, щоб усе затихло. А потім я зрозумів... що це ніколи не скінчиться. Хай хто там був, цей моб тепер має стирчати біля моєї кімнати **ВІЧНО**.

Щонайменше до того часу, як його хтось випустить.

Я вирішив, що цей хтось – СТІВ. Він же викладач бойових мистецтв, настав час із ним поговорити. «Про що?» – поцікавитесь ви.

Про мій геніальний план,  
як роздобути  
справжніх мобів!

Я побіг просто до нього, але Стив не дуже хотів розмовляти.

– Нічого не можу сказати про дерева, це наказ мера, – почав він.

– Та ні, я про інше. Ти можеш прийти і кинути оком на..

– Не зараз, Мінусе, я страшенно голодний. Мій шлунок бурчить, мій індикатор ситості розряджений,

і мені досі важко повірити в те, що індикатор ситості, який я бачу, – реальний, а не намальований у відеозрі.

– Чекай, у землян що – немає індикаторів ситості?

– Ні, Мінусе, у землян немає індикаторів ситості. У них перед очима нічого не маячить. До речі, про ситість..

Хочеш зі мною повечеряти?

Я помітив на столі гридне рагу..

– Ніііієєєєє.

– Точно?

– Ніііі нінінінінініні.

І я вшився з будинку, поки мене не знудило. Навіть не попрощався.

### Що ж, Стів мені не допоможе.

Маїк точно був дуже зайнятий своїм будинком-зámком. Він почав будівництво нової пастки на основі лави, яку він назвав «обпікатор». Восстаннє, коли ми бачилися, його обличчя було припудрене шаром порошу з редстоуна.



Масток куховарив разом із батьками. На ньому виднілися плями від геть усіх складників, потрібних для приготування пирога. Не питайте, як він примудрився це зробити, я навіть цікавитися не хочу. Ще я міг би спробувати умовити Макса, але... Ні, Мінусе, ні. Хтось же мусив відкрити ті прокляті двері, правда?

І я розумів, що цим кимось  
буду. Я.

Ну, я міг би попросити про це тата, але то було б несерйозно. Ні, це **МОЯ** відповідальність. Я повинен був зробити це сам.

Тож я собі сказав: «Я суперсміливий.  
Піти на справжнього моба? **Самому? Спокійно!**  
Це ж буде моя перша місія воїна, **супер!**».

Та як переконати моба співпрацювати? Щось я погано собі уявляю, як кажу: «Ку-ку, пане мобі! **Як життя?** Красно дякую, що з'явилися тут. Будьте такі ласкаві, **постійте-но спокійно і нерухомо**, поки наповн дітей битиме вас дерев'яними мечами. Але ж **гарна** у вас буде робота. Високооплачувана. Вам навіть видаватимуть **ЗІЛЛЯ відновлення**, щоб ви знову вставали на ноги і вас продовжували бити. **Хіба ж не геніально?**».

ГуМММггг.

Забудьте, це точно не спрацює. Я мушу його налякати, ось і все.

Я повернувся додому і спробував набрати **здоровильського, мужнього, непереможного** вигляду. Такого, щоб

мої загоїв поклікати мамусю, коли мене побачить.  
Треба було, щоб він зрозумів, що я не жартувати прийшов.



Ну, дехто з вас може подумати,  
що це мені так страшно.

Але НІТ.

Мої брови нахмурені, щоб захистити очі від сонця...  
Це таємна техніка воїнів. Піт на моєму чолі? Еее...  
Це я пітнію наперед. Таким чином я примушую своє тіло  
охолоджуватися заздалегідь, бо ж битва буде гарячою.  
Що – моє обличчя збліднуло? Та це ж я так маскуюся,  
зливаючись зі стіною за моєю спиною. Прадавній  
секрет ніндзя. Мій рот перекошило?.. Тю, та я просто  
готуюся зчинити суперпронизливий крик воїна.

Ось і все. Наляканий селянин, кажете?

## Де він?

Я нікого не бачу.

Отож – я наблизився до стіни у кімнаті, озброєний кам'яним кайлом...



Я не хотів заходити через садок – боявся, що мене помітять. Якби хтось побачив, як я кайлюю власний будинок, то спочатку за мною спостерігали б, потім перевірили б, який саме моб ховається в моїй коробці, і це призвело б до нового **«прикрого випадку»**. Найсмішніше, що я таки весь тремтів. І це було суперпрактично! Я почав зупати в кам'яну стіну. Здавалося, кожен удар тривав вічність. Я відчував биття серця в грудях. Воно билось... від збудження!

**«Якого ж моба я там зустріну?»** – міркував собі я.

Отак, за звуками, я би сказав, що то гастеня. Гастів я ніколи в житті не бачив, тільки дещо про них читав.

Та наскільки мені відомо, їх можна зустріти тільки у Нижньому світі. Більше того, малих гастенят